

havende, der her rammes, men den almindelige Befolkning; de velhavendes Luksurdrikke, de dyre Vine, navnlig Champagne, kunne jo ikke rammes af Hensyn til Traktater. Som Følge deraf søger man at ramme saadanne Forbrugsartikler, som særlig bruges af den almindelige Befolkning. Men da vi i Forvejen have en uforholdsmæssig stor Ølskat, forekommer det mig — jeg gentager mine Ord fra første Behandling — ikke forsvarligt at gaa til den Beskatning, her foreslaas.

Med Hensyn til Spiritusskatten, som vi almindeligt kalde Brændevinsskatten, er der foregaaet den Forandring, at den hjemlige Produktion af Cognac og Whisky o. s. v. nu er bedre stillet end efter det af Folketinget vedtagne Lovforslag. Det er at gaa den modsatte Vej af, hvad der er den rigtige, naar alt kommer til alt, men Regeringen og Venstre have maattet bøje sig for, hvad Landstinget vilde i saa Henseende, og det have de jo maattet gøre hele Tiden. At de have maattet gøre det paa dette Punkt, kan jeg saa godt forstaa. Jeg undrede mig over, at Ordføreren (Johannes Jensen) fandt det rigtigt at udtale her i Dag i Formiddagsmødet, at han haabede, at vi ved Toldrevisionen i 1916 vilde komme til en højere Beskatning af Champagne og lignende dyre Drikkevarer. Jeg forstaaer ikke, hvorpaa den ærede Ordfører bygger dette Haab. Vi have et gammelt Ord, der siger: „Saadan snakke de Ræve for de Gæs“, naar man vil have Folk til at gøre et eller andet, som ikke er overensstemmende med, hvad Ret og Billighed taler for. Jeg har den Opfattelse, at den ærede Ordfører meget godt ved eller bør vide, at naar den Tid er naaet, da Revisionen af Toldloven skal finde Sted, og der bliver Tale om at foreslaa Forhøjelse af Champagne eller andre dyre Vine, ville vi ligesom i 1908 og 1897 blive mødte med Henvisning til bestaaende Traktater. Ifald disse til den Tid skulde være blevne forandrede — hvad jeg stærkt tvivler om, thi de Stater, der skal forhandles med, naar der er Tale om nye Handelstraktater, nemlig de store Lande, have i Regelen for gode Kort paa Haanden — ere Traktaterne snarere blevne forringede for vort Vedkommende end forbedrede. Jeg tror derfor, man godt kan opgive Haabet om at se disse Traktater forandrede til Fordel for Danmark. Under alle Omstændigheder ville vi blive mødte med en anden Henvisning, nemlig Henvisningen til Laanepolitikken, Henvisningen til, at da vi skulle laane i dette eller hint Land, der netop er vinproducerende og vinindførende

hertil, maa vi være forsigtige og ikke træde dem paa Tærne. Vi have i saa Henseende faaet Lære ved Toldlovens Behandling i 1908.

Den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Jørgen Jensen), der i Dag først havde Ordet ved Omtalen af de direkte Skatter, fremhævede, at en Familie paa Landet med 900 Kr.s Indtægt og med to Børn vilde erholde en Skattelettelse af 55 Øre i Indkomstskat efter den Indstilling, som nu foreligger fra Fællesudvalgets Flertal, og det er vist rigtigt. Men den ærede Ordfører glemte samtidig at oplyse, at for saa vidt denne Arbejderfamilie gennemsnitlig nyder een Bajer om Ugen, i Hjemmet om Søndagen eller ved Skovfester eller ved Møder, kommer den derved til at betale 52 Øre i indirekte Skat; og hvis der i den samme Familie daglig nydes een Snaps, faar denne Familie et Paalæg af indirekte Skat af mellem 2 og 3 Kr. Man kan altsaa godt sige med Rette og ogsaa dokumentere, at der for en Familie paa Landet med to Børn og med en Indtægt af 900 Kr. er en Lettelse; men man maa saa samtidig gaa ud fra, at denne Familie vil kaste alle de Nydelser over Bord, den hidtil har været vant til, og altsaa ikke forbruge eller nyde een Bajer om Ugen eller een Snaps om Dagen. Nu ved jeg meget godt, at der vil fremkomme den Indvending: Det er jo deres egen Sag, det kunne de lade være med, og det var maaske bedre for Samfundet, om de lod være med det, og hist op og her ned, som man kan høre det paa ethvert Afholdsmøde, hvor det kan lyde meget godt. Men da vi ikke her ere til Afholdsmøde, men sidde som Repræsentanter for Befolkningen for at lave Love, der ere i Befolkningens Interesse, forekommer det mig, at den Indvending ikke har noget paa sig. Resultatet af de Skattelovforslag, der her foreligge til Behandling og Vedtagelse i Henhold til den Overenskomst, der er sluttet mellem Højre og Venstrepartierne, bliver en Plyndring af de smaa til Fordel for de store. Vi Socialdemokrater ville ikke være med hertil og ville derfor stemme mod disse Skattelovforslag.

Rode: Det Lovkompleks, som nu foreligger til endelig Vedtagelse her i Tinget, møder os med et mindre Skattebeløb end oprindeligt foreslaaet, og det er, hvad jeg har at sige af godt om dette Skattelovkompleks. Den Finansplan, som den højtærede Finansminister forelagde i Oktober 1911, er undergaaet den Forandring